

Günlerin Köpüğü 1001

İsmail KARAKURT

Dalgakıranında Kitap Okumak, 22 Ekim 2012 Şile

Şilede yürümek denince liman geliyor akla. Eve geldim. Kapı kilitli. “Limana gel, yürüyeceğiz,” dediler. “Mendireğin ucuna kadar yürüyeceğiz, hem de mendireğin üstünde yürüyeceğiz,” dediler. Ben de gittim. Mendireğin sonuna kadar gittik. En sondaki fenere kadar... Orada birkaç kare fotoğraf ve sonrası muhabbet... Şile bir yanda, diğer yanda Karadeniz... Kıyıya vuran dalgaların yüksekliğini yakalamaya çalışıyoruz. Elimizle yapamadığımızı, birkaç kare fotoğraf ile yapmaya çalışıyoruz.

Liman, Şile’yi Karadeniz’in şiddetli fırtınaları ve dev dalgalarından koruyor. Ama bugün, denizin çılgınlığı üzerinde, dev dalgalar denizin köpüklerini üstümüze üstümüze püskürtüyor. Doya doya seyrediyoruz bu çılgınlığı, sönüp giden köpükleri ve sonsuzluğu... Rüya ile deniz aynı demde gözümüzü uzaklardan almıyor. Bir müzik duyuyoruz uzaklardaki seslerden. Siz de ayırmayın gözünüzü uzaklardan. Uzakları görün. Uzakları dinleyin. Yakın bulduklarınız mutlaka oradadır! Yakın bulduklarınızın sesleri... Ki onlar üşütmez sizi.

Başka bir gün uçsuz bucaksız Karadeniz’e karşı uzanan Şile Limanı’nda günün muhteşem batışını seyretmek ve akşam güneş battığında, deniz ürünü yemekler sunan teknelerin birine damağımızı şenlendirmek için geleceğiz.

Yanımda kitap da var. Dalgakıranın üstü kitap okumak için iyi bir yer midir? Biraz seyirden sonra okumak iyi gelir mi? Bu sorular bitmez. Seyirden sonra tecrübe etmek gerekir. Deniz, ışık, dalgalar, köpük, uzaklar derken...

Ya okurum ya da;

“Tükenir dağınık diriliği kaşınımızın bir gün

Bir Kalır uzun kitaplarda anısı çok Üşüdüğümüzün” Turgut Uyar

Şiir Bir Patlama, Temmuz 1988 Emirbey

Ekinlerin arasından yürüyorum, ekinlerin ve hardal çiçeklerinin arasından. Gökyüzü hem mavi hem bembeyaz ve top top bulut. Elimde bir şiir kitabı. Kanak

çayının tınısı eşliğinde ve söğütlerin gölgesinde yeniden okuyacağım. Hangi kitap mı? Tabii ki *Yedi Güzel Adam*! Orta birde aldığım şiir kitaplarından. O yıllarda bir şey anlamayı beklemediğim ama sonradan iyi ki almışım, iyi ki okumuşum dediğim kitaplardan. Cahit Zarifoğlu'nun ikinci şiir kitabı bu. Beş uzun şiir metninden oluşuyor *Yedi Güzel Adam*. Bunlar “Yedi Güzel Adam”, “Ben Dirimle Doğrulurken”, “Akşam Sofrasında Yedi Kişilik Bir Aile Oyunu”, “Zeynep ve Uzaktan Fırat Üzerine İkili Anlatım”, “Ve Çocuğun Uyanışı Böyle Başladı” adını taşıyor.

Zarifoğlu hakkında ölümünden sonra çok yazıldı. Yazılanları okuduğumda, onun şiir başlangıcı bir ‘zirve’ kanaati hâkimdir. Yani *İşaret Çocukları* bir zirvedir Zarifoğlu'nun şiir serüveninde. Daha sonra yayımlanan şiir kitapları, bu ilk kitabının, farklı mecralarda genişleyen uzantısıdır. *İşaret Çocukları* ile yakaladığı sesini yakalayan şair; *Yedi Güzel Adam*, *Menziller*, *Korku ve Yakarış* ile devam ettirmiştir şiir yolculuğunu. Bu sesin akışı, şiir dışı kitaplarında da akışını sürdürmüştür. Bu az şey değil. Büyük şairler sesi ve diliyle var olmuştur.

Baştan sona insanı saran, insanı kımıldatan gürül bir ırmak sesidir *Yedi Güzel Adam*'ın özgünlüğü, edası, çağrışım değeri... Bir uzun yankıdır. Ki bu uzun yankıda insanın hayreti, arayışı, açıklığı, gizliliği iç içedir. Aynı vadiden uğuldar söz, aynı vadiden ulur. Kendiliğinden bir süreklilik söz konusudur bu şiirlerde. Çünkü var olanın hızla algılanması bir dinamizm, hareketlilik, gerilim katmaktadır *Yedi Güzel Adam*'a. Şair, bizi bu çizgide alır götürür kana, aşka, yâre... dağa doğru. Dağı konuşturur, otları ve çiçekleri söyleştirir.

Bu duygularla şiirin eşliğine yaklaşp ilk kapıdan içeri girmeye çalışırken;

“*Bu insanlar dev midir*

Yatak görmemiş gövde midir”

patlaması ilk metnin açışını yapar. Şiir bir patlama. Sonra yârin kapısında pırlıl pırlıl mavzerler çekip çıkarırlar oyluk etlerinden ve öylece dururlar ite çakala karşı *Yedi Güzel Adam*. Kimdir bu yedi güzel adam? Kimleri sembolize ediyor, kimlere tekabül ediyor? Bunun cevabını aramak gerekir mi, gereksiz diye düşünüyorum. Aslolan şiirlerdeki yoğun simge sağanağı, gerilimi, gerçekliği ile okurun sezgisine havale edilen anlamdır. Kendi bağlamında yani metinlerde devinen bir anlam. Kimde hangi duygu değerine denk düşer, neyi çağrıştırır onu bilemem. Bildiğim şu ki, Zarifoğlu'nun şiiri, okudukça kendini açan bir şiirdir. Her okuyuşta ayrı bir hayret uyandırıyor. Her okuyuşta ayrı bir kapı açılıyor ruha, varoluşa, topluma...

Evet, daha sonra ‘Yedi adamdan biri bir gün’ diye devam eden metinlerde destanimsı ve öyküsel üslup, çarpıcı ve patlayıcı imgelerin yoğunlaştığı bir dünya oluşturuyor kendi kubbesi altında. *Yedi Güzel Adam*'da diri bir tabiat; çiçeği, ağaçları, otları, kokusu, dağları, kayaları, bayırları ile saf ve gündelik yaşantıdan izler; tarihî, tasavvufî ve folklorik unsurlar yerli yerinde ve yeni tatlara cezbeden

örgüsü içerisinde ustaca kullanılış söz konusu. Ayrıca bizi, bu metinleri okumaya zorlayan müthiş bir gerilim, hayret, şaşkınlık, coşkulu ve büyülü bir ritm vardır. Bu ritmik çizgide şiir, kendisini açmaya başlar okura. Yedi Güzel Adam'dan biri bir gün kan gören, aşk gören, yâr gören, bela gören, dağ görendir. 'Ruhun içinden dünyaya doğru keşfe yönelen' ve gereğini belleğendir. İşte bu organik bütün, bu yoğun duyarlık içinde 'Aşk aceleyle oraya buraya göz gezdirir' ve aynı hızla şairde iç depremi gerçekleştirir. Ve aynı hızla şair, farklı bir enlemde bunu, bu çarpıntıyı, iç konuşmayı sıçramalarla ve kesintisiz olarak duyurur içimizde. Kendi iklimine çeker, neredeyse çarpar bizi.

Zariföğlü, halk şiiri geleneğinden de bazı damarları kendine özgü söyleyiş içinde şiirine bağlamıştır:

*“Yar kurbanın olam
Dola yaşmağını bileğime
Ki düşmanı güzel vuram.”*

*“Güzelin düşmanı güzel olur
Güzelin yarı güzel olur”*

Günlüğün tam burasında babam yaklaşıyor yanıma. Toplanmalıyım. Mutlaka bir şeyler yapmamı isteyecektir. Yoksa *Yedi Güzel Adam*'ı konuşacak hâlimiz yok ya? Babamla çok rahat konuşan biri değilim. Ayaklarım dolanır genellikle. “Babanın yüreği ordu yüreği” Gür, tok bir sesle “İsmail!” diye seslendi. Sanki “Narası göğe vurdu / Daha gür bir ses duyuldu” Söğüdün gölgesinde titredim. Kanak Çayı inledi. “Oğula mızrağın ucuyla / Gürzün kılıcın kıyımıyla ad koyan babanın / Anlat bize içinde koşan atların / Hangi koşudan kaçtıklarını” sorgulamaya devam ederken şair, erkek çocuğun yani oğul ile babanın bağını “Hem babanın elinden mızrakla / Ve baltayla açılmış yara”ya dokunarak kurar.

Bu dizelerden zihnimize yansıyan çizgiler, imgeler, sesler, farklı çehreler, çeşitli anlam katmanları sızıyor. Gizli ya da aşikâr... Yüreğimizi besleyen, dilimizi şişiren şiirdir “Ve Çocuğun Uyanışı Böyle Başladı”:

“Öpüşümüz gizli olmalı / Öpebilirsek uzanıp kaderlerimizden öpmeli / Sıcak gözyaşı ve şikayetle / Ağzı konuşmaz kılan / Ağzımızda / Dilimizi şişiren ayrılık bademi”

'Beyaz haberler' ile dolan şair, habire şiirler söylüyor kardeşlerine. Aşkı yanından ayırmadan ve umut gibi ışılarak... Dış formun gelişigüzelliği, kelimelerin “dil”e getiriliş anındaki telaffuzu ve metinde kullanılış biçimi o kadar ilgilendiriyor onu. Çünkü ‘aşk delice kımıldı(mıştır) yatağından’ ve şairin bu dünyaya ait “ben”ini kışkırtmıştır.

*“Durdurun gece hücumlarını
Artık aşk insan kalbine sığmıyor”*

diyerek sınırın öte yakasındaki “ben”iyle karşılaştırır bizi. Dünyevi olarak da halkın duyarsızlığından, aşksızlığından, banka dükkânlarına hücumundan yakınıdır. Varlığın bilinmemesinden ötürü de, aşk ve ölüm arasında gidip gelerek, ironiyle müezzini kıs kıs güldürür. Şair, dili âdetâ şiirin içine sokmuş, Türkçenin bütün imkânlarını zorlamış; inceliğini, sesini, anlamını yoğaltırcasına şiirine çekmiştir. Zarifoğlu’nun dil zevki katıksızdır. Bu dil ile varoluşun esprisi, çilesi ve gerilimi inançla, kader ile zarifane tamamlanır.

*“Ağabeyim
Ben
Çizilmiş bir yaşama atanmışım gibi”*

Stephan Micus’u Dinlemek, Şubat 1989 Ankara

İlk kez Kemal Sayar’dan duymuştum Stephan Micus’u.

Üniversitede öğrenciyiz.

İlk dinlenişte beni çağıran bir müzik Stephan Micus’un müziği. “Ocean”, hüznü tarifte kifayet eden bir albüm. Çoğaltmak için emanet aldık kasetini. Hüseyin, benim için de 90’lığa çekti. Harika bir şey bu. Sadece bir gece değil, sanırım günlerce gecelerce dinleyeceğim «Ocean»ı şiirler yazarken, belki denizlere bakarken, ağaçlarla konuşurken, gökyüzüne uzanırken. Çok sevdim, eminim dinleyenler de sevmiştir.

Bir gün Ocean’ın havalandırdığı bir kalbiniz olsun.

Beyaz Bir Atın Sırtı, 28 Ocak 1990 Topaklı/Mucur

Ankara’ya gidiyorum. İyi ki yanımda kimse oturmuyor. Topaklı/Mucur arası olabildiğince bir uzun yayla. Burası hep kar. Otobüsün camından dışarı bakamıyorum. Gözlerimi alıyor. Etraf dingin, ıslık ıslık... Uzayıp giden kırdan bu beyazlığın kışkırtmasıyla bir satırlık türkü gelip oturuyor dilime:

“Kıratın üstünde bir uzun yayla.”

Nisan Bulutu, Bir Nisan Akşamı ve Şarkılar, 04 Nisan 2010 Turgutlu

“Desem ki vakitlerden bir Nisan akşamıdır.” Cahit Sıtkı Tarancı

Daha önce kaç derste okuduk bu şiiri bilmiyorum ama bugün yine bir konuya örnek metin olarak okuyoruz. Ancak şu bir gerçek ki, bir şiiri bir konuya örnek olarak okumakla kendi yalnızlığınızda sindire sindire okumak aynı olmuyor.

“Nisan toprağı kalbimde ağarıyor.” Huzur veriyor. Şair, tabiatta var olan nimetlerin tamamını rengi, kokusu ve tadıyla sevgilide topluyor. Şiir bu imge etrafında dönüp duruyor. Her has okuyucu nisan kamaşması yaşıyor bu bütünlükte.

Başka bir örnek, bir katre niyetine peygamber övgüsü bereketi için, Fuzuli'den bir beyitle nisan bulutu, su damlası, inci tanesine dönen alelade sözler vesaire.

“Yümn-i na'tından güher olmuş Fuzûlî sözleri
Ebr-i nîsandan dönen tek lü'lü-i şehvâre su”

“Bir eski şarkı, bir eski bahar, bir bildik deniz
Vakit nisan ortasında bir akşam.
Mehtap ettiğinden bihaber.” (Turgut Uyar)

Şarkı dinlemek, bu gece sadece şarkı dinlemek istiyorum. Listede has sanatçılar var. Şövket Elekberova'dan Fuzuli Kantatası ile açıyorum dinleme yolculuğunu. Peş peşe geliyor ciğerdelen parçalar: Gal Sana Gurban - Nazaket Teymurova, Aşk-ı Leyli - Jamshid Adibi, Lhasa de Sela - El Desierto, Marissa Nadler - Ballads of Living and Dying...

Muhteşem bir ses Melihat Gülses'ten “Gamzedeyim, Deva Bulmam” ve “Erguvan Zamani”... Dün gecedeki beri hâlâ “Azad Bir Guştum”u mırıldanıyorum. Sanki dilimde Eda Karaytuğ dili... İki gün öncesinden beri “Ah yakıyor bağrımdaki ateş” bağrımı. Geceyi abat eden kalbe hem güzellikler hem kattığı efkâr hürmetine nisanda bu şarkılar da nereden çıktı demeyin? Nisan ayına gelsin, nisanda doğmasam da, yılın en sevdiğim ayına! Nisan nasıl gider? Bir de ona gelsin. Gidişine yani...

Ah bu şarkılar! Perişanlığım üzerine “Başka söz söylemem”, nisan aşktır, en çok da şiiirdir!

Nisanda Niçin Şiir Yazılır?, 15 Nisan 2002 Kırkağaç

On beşi olmuş nisanın. Okula giderken düşünüyorum: İnsan, nisanda niçin şiir yazar? Bir iki cevap buldum bile: Şiir âşıkların çiçek açtığı ağaçtır. Söz ustaları bu ağacı özellikle sözcükleri taçlandırmak için yorumlarlar. Orhan Veli, sanki bu sorunun cevabını vermek için yazmış şu kısa şiirini: “İmkânsız şey / Şiir yazmak, / Aşıksan eğer;/ Ve yazmamak, / Aylardan nisansa.” (İstanbul İçin / Nisan)

Simurg'un Kanat Vuruşu, 29 Şubat 1992 Kozaklı

Bugün, Ethem Baran'dan mektup geldi.

“Azizim, sana bir müjdem var...” diye başlamış mektubuna. Benim bir şiirde yapmak istediğim değişiklikten sonra Simurg'un baskıya gireceğini belirtmiş. İlk

kitabın karşılığı; ilk heyecan, ilk sevinçtir. Ayrıca özgeçmiş istiyor. Cemal Kamil ağabeyin selamını da iletiyor. “Bir hafta sonu atla gel, Ankara’ya!” diyor bir de.

Bahtıma düşen hatıra insanlar var, güzel insanlar: Cemâl Kâmil Elbeg abi (Bu arada soyadını değiştirdi), Ali Karaçalı abi ve toprağım Ethem Baran Bey!

Cahit Koytak’tan Mektup Var, 23 Şubat 1987 Ankara

Şuayp, şiirlerimden beş tanesini amcasına götürmüştü. Ara tatilinden sonra şiirlerimle birlikte bir de mektup getirdi amcasından. Çok sevindim. Ankara’nın şu soğuşunda içim ısındı. Neler mi var Cahit Koytak’ın yazdığı mektupta? Uyarılar, tavsiyeler! “Acele etmemelisiniz” diyerek başlıyor mektubuna. “Şiirlerinizin şu an dergilerde yayınlanan şiirlerden hiç de kalır yanı yok ama onlar hiç ölçü değil. Bu merhalede yayınlamak arzunuzu daha bir süre yenmeye çalışmanız gerekiyor, bana kalırsa.” Başka bir yerinde mektubun: “İcat edilmiş duygu ve görüntülerle değil, şairden önce de varolan ve az çok herkesin yaşadığı, en azından yaşayabilmesi mümkün duygu ve görüntülerle şiirsel deyişe varmaya çalışmalı.” diyor.

Daha neler, neler! Yazdıkları yabana atılır şeyler değil. Mektubunda sıraladıkları neredeyse şiir yazan herkesi bağlar nitelikte ölçütler. Son bir alıntı daha:

“İçinizi yoklayın. Başka şeylerin dolduramayacağı bir boşluk varsa, sizin yanı başınızdan uğuldayarak akıp duran şey, içinizi doldurmak için güzel biçimler arayan şiir doldursun bu boşluğu.”

Çok teşekkürler Cahit Koytak!

Sümbül Kokusu, 27 Şubat 2014 Şile

Okulun çevresinde geziniyorum. Biraz sert esinti var. Deniz ve orman havası birlikte hücum ediyor ciğerlerime. Sümbül baharın müjdecisi belki de bahar ta kendisidir. Başka dağ çiçekleriyle birlik olup sümbüller çiçek açmış.

“Cümle şair dost bahçesi bülbülü” ya hani, hangi şair yazmıştır acep sümbülün şiirini? Neyse, kayıtsız kalamam, daha çok yaklaşmalıyım sümbüllere. Bir sümbül çiçeğine eğilip içime çekiyorum kokusunu. Sanki bütün gökyüzünü çekiyorum içime. Bir daha kokluyorum. Ruhum genişliyor. Mübarek çiçek, Sümbül Efendi Hazretlerinin bahçesinde tesbih okuyan sümbüllerden mi ne? Hilmi Yavuz’un belirttiği gibi “Allah muhabbetinin kokusu” var bunda.

Hatırladığım kadarıyla edebiyatta sümbül rengi, havası, perişan görünümü ve bu özelliği yani daha çok kokusu ile işlenmiştir. Baki’nin şu beytindeki sümbül betimlemesi bir başka harika:

*“Yine gömgök tere batmış çıka geldi çemene
Nev-bahar irdi diyü virdi haberler sünbül”*

İki Şiir Kitabı, Üçüncüsü Hediye, 5 Kasım 1977 Yozgat

Çile Kitabevi'nden iki şiir kitabı gördüm. Necip Fazıl Kısakürek'in adını okul kütüphanesindeki dergilerde görüp birkaç şiirini okumuştum. İlk olarak onun Çile adlı şiir kitabını aldım. Çok kalın. Bazı sayfalarda sadece iki mısra var. İşte onlardan bir örnek:

“Büyük randevu... Bilsem nerede saat kaçta?

Tabutumun tahtası, bilsem hangi ağaçta?”

İkinci olarak da adını ilk defa duyduğum bir şair, Ebubekir Eroğlu'nun *Kuşluk Saatleri* adlı şiir kitabı. Şairin adı ve soyadı küçük harflerle yazılmış. Yayınevinin adı ve şiirler de öyle yazılmış. İlk defa böyle bir şey görüyorum. Şimdilik bir iki mısra:

“ben sözümü güne söyledim”

“a yârim yel alan pencereyi arala”

Aynı gün, abimin sınıf arkadaşı Şecaattin Atalay abi de şiiri çok sevdiğimi görünce Hayati Vasfi'nin *Dile Gelen Anadolu* adlı şiir kitabını bana hediye etti.

“Bozkırın Uzak Bahçeleri”, 23 Şubat 2014, Sancaktepe

“Hep ağaçlara bakarım, ağaçlarla

Yaşadığım o zaman, çocukluğumdur

Onlar, o bahçe, hiç unutamadığım

Bir sarı yol, otlar, bir yıkık kapıdır. (Sabahattin Kudret Aksal)

Konum itibarıyla iyi bir yerdeydi -özellikle eski köy- köyümüz. Toprağa bitiştik, hakikate yakın. Evler topraktandı. Toprak değerdi elimize ayağımıza. Sabah, kapının önüne adım atar atmaz gök görünürdü hemen ve karşımızdaydı bahçeler. Her biri masal bahçesi, her biri Kaf Dağı'ndan... Ağırıklı olarak çitlerle çevrilmiş, gök çerçevesiydi bahçeler. Ağaçlara bakardık, ağaçlarla çocukluğumuz. Çağrışımları ağaçların, bizdik o bahçeler. Her şey, her şey bizden bir parçaydı; bir tozlu bir çamurlu yollar, yıkık bahçe kapıları, yeşeren otlar, yoncalar, yaban eriği ağaçları, yosunlu sulara şarkıcı kurbağalar, ılık çalarak geçen çoban çocuklar, boğazımız ağrıyana kadar bağırdığımız kırlar, her bahar badem çiçekleri, gökyüzünde kırlangıç ordusu, üstümüzden geçip giden bulutlar, tepemizde kızgın öğlen güneşleri, sap saman, gönülden kurulmuş sofralar, baygın ikindiler... Böyle böyle geçti çocukluk, kendimizi bir parçası kıldığımız sade bahçelerde.

Her çocuk farklı bir ağaçtı. Elmaydı, erikti, kirazdı. Meşe olanlar yok değildi.

Evreni buralardan kavramaya çalıştık. Zamanı. Güneşli, delice.

Ağaç savunmaları. Renkler, ritim, büyüünün kokusu. Harflerin çocuklukta bulduğu.

Şairin dediği: “*Hâtırada kalan şey değişmez zamanla.*” Hatıradaki kalanlar değişmiyor ama hatıradakiler yok oldu, yok oluyor. Büyüklerimiz gibi, Ethem Baran’ın dediği “*Bozkırın Uzak Bahçeleri*”. Çoğu bahçenin yerinde önceleri ‘kavak yelleri’ esti, sonraları da ‘pancar pürleri’. Artık bizim bahçe de öyle. Şimdi yâdı bile çok acı veriyor, yok oluşu o bahçenin, o bahçelerin...

O bahçeler çocukluğumuzdu. Gerçektir. Meyve çalma fasılları o bahçelerden. Bu da bir gerçektir!

Ama şimdi o gerçeklerden, o eski güzelliklerden eser yok. Hayata veda edenler beraberinde göturdüler sanki o güzellikleri de.

Bir yalnızlık kaldı o bahçenin tek ağacı!

“İki Şiir ve Kitaplar”, 11 Nisan 1987 Ankara

Ödev olarak bir şiir incelemek için yola çıkmak gerekiyordu. Bu yolculuğu başarabilir miydim, bilmiyorum. Nihat Sami Banarlı’nın *Resimli Türk Edebiyatı Tarihi* ikinci cildinde okuduğum “Kitaplar” şiiri üzerinde duracaktım, vazgeçtim. Basit geldi. Onun yerine Asaf Halet Çelebi’nin *Om Mani Padme Hum* kitabından iki şiir dikkatimi çekti. Karmaşık, bir o kadar da derinlikli şiirdi bunlar.

Nasılsa konu “kitap”tı. Asaf Halet Çelebi’nin iki şiiri, “Mağara” ve “Kitaplar” adlı şiirleri üzerinde durmak gerekirdi. Hüseyin, bu iki şiir olmazsa, Sezai Karakoç’un toplumsal duyarlılıkla yazılmış “Çatı” şiiri üzerinde durabileceğimi önerdi. Ama söz konusu olan kitaptı ve bu konuda benim favori şiirlerim “Mağara” ve “Kitaplar” şiirleriydi. Bu iki şiiri gücüm yettiği oranda biraz kurcalamalıyım.

“Mağara” şiiri, şairin içiydi, fantastikti, içindeki olan bitenlerle doluydu. Neler mi vardı bu şiirin ilk bendinde: “*içimdeki mağarada / kurumuş ölümler yatar / zehirle gülen zümrüt / ve yakut yatak içinde / bir zaman / beni uğurlamaya gelen / haramiler.*” Mağara, kitap ve iç benzerliği kurulmuştu. Bu iç şairin içiydi. Şairin içi mağaranın içi, kitapların içi gibiydi. Mistikti, soyuttu, masalımsıydı. “Mağara” şiirindeki “*içimdeki mağarada / bir yığın kitap var / bakınca yakından / tasvirlerin gözleri oynar / ve konuşur / hepsinin yüzleri benim yüzüm gibi / ve gözleri benim gözüm gibi*” dizeleriyle “Kitaplar” şiirindeki dizeler arasında ilgi kurmadan olmaz.

Şair, mağaraya benzediği iç “ben”ini kitaplarındaki tasvirlerle buluşturuyordu. “Kitaplar” şiirinde ‘yazılar, harfler semboliktir ve mürekkepten şekillerdir’. Çekiciydi, büyüleyiciydi, bir şeyler vardı bu şiirlerde herkesin bilmediği. Nasıl mı? Şair, içte olanların dili, dil kazandırıyor yazıya “*yazıların dili yok / benim dilimle söylüyor yazılar*” diyerek, benim dilimle söylemeyen “yazıların dili yok” kanaatine varıyor. Yoksa “*sahifelerdeki yazılar beynimde / beynimdeki yazılar havada / ve harfler muallâkta*”

Yazılar ki “gotik, çince, hiyeroglif, ta’lik”tiler.

Ayrıca bu şiirde, birtakım harfler de vardı: F, H, cim, elif, delta ve omega.

“F” ve “H” harflerinin şiirdeki anlamını bilmiyorum. “Cim”in karnında nokta vardı, belki şu dizelerle açıklanabilirdi: “*ve yandan bakan göz / ta’lik yazılarda*” Bu dizelere göre cim, belki de divan şiiri mazmunu “gamze”yi (yandan bakışı) temsil ediyordu. “Elif”, Arap alfabesinin ilk ve önemli bir harfiydi. Çünkü Allah’a işaretli. delta ve omega ise, başlangıç ve sondu. Yani harfler seslerin işaretleriydi ve her birinin sembolik anlamları vardı. Daha fazlası Hurufileri ilgilendiriyor.

Her iki şiirde, “şair, mağara ve kitap” arasındaki ilişki, varoluştan bilinçaltına, iç “ben”e yansıyış hâli olarak ele alınmıştır. İki şiirde de anlatılanlar okuyucunun sezgisine ve irfanına bırakılmıştır. İşte böyle böyle, bu kadar yeter! Ödevin tamamını günlüğe yazacak değilim ya!

Çocuk Kitaplarının Yakışıklı İki Şairi, 10 Mart 2013 Şile

“*Bir kitabı okuduğumda bütün bedenim hiçbir ateşin ısıtamayacağı kadar üşürse bilirim ki o, şiirdir.*” (Emily Dickinson)

Dünya güzeli bir şairle buluştum Üsküdar İskelesi’nde. Gökhan Akçiçek’le ezelden tanışıklığımızı dünya gözüyle yüz yüze dönüştürdük. Şairimle hâl hatır kısaca hatıralar fotoğraflar... Üsküdar’da gezmeler, konuşmalar ve muhabbet sonrası Kara Davud Paşa Camisinde Cuma namazı ve ardından da Mustafa Ruhi Şirin Ağabeyi ziyarete gittik Çocuk Vakfına. Çok hoş, çok sıcak bir karşılama. Bense kendi kendime “Allah’ım, nasibimdenidir” diyorum “bu güzel insanlarla dünyada karşılaşmam”. Muhabbete ve birkaç karede dayanışım omzumu iki güzel şaire: Mustafa Ruhi Şirin ağabey ile sevgili üstadım Gökhan Akçiçek’e!

Gökhan Akçiçek, 29 Kasım 2012’de, “kalbî duygularla” imzalayıp göndermişti Kel Kirpi Yayınları arasından çıkan *Her Harfin Bir Şiiri Var*’ını yani en son kitabını. Mustafa Ruhi Ağabey de oracıkta “kalbî muhabbetlerle” diye imzalayıp verdi *Dünya Bir Lunapark*’ı. Orda özellikle kitaplardan, dergilerden, şiirden, şiir günlerinden, şairlerden, Cahit Zarifoğlu’dan, eserlerinden, Fazıl Hüsni Dağlarca’dan, Dağlarca’nın şiir gövdelerinden konuştuk. Kendimi şöyle bir yokladım, çocuk edebiyatının iki yakışıklı şairi yanımdaydı ve hâlâ burada olduğuma inanamıyordum bir şen çocuk gibi. Bulutlarlaydım.

Daha nice okunması gereken kitabı vardı bu iki güzel şairin, elbette okuyucusu ulaşacaktı. Çocukluğu içinde gezdiren okuyucu bekler, çocuk okuyucu da şairlerini!

“Uçmak Kuşu, Günsüz Günlükler”, 20 Mayıs 2014, Şile

10.50

Biraz önce elime iki kitap ulaştı. Şair Şahin Taş’tan. Elini yine çabuk tutup şiir sanatı üstüne yazdığı *Günsüz Günlükler* ile yeni çıkan şiir kitabı *Uçmak Kuşu*’nu göndermiş. Var olsun! Bense henüz *Çocukluğum Bir Çocuk*’u gönderemedim.

Günsüz Günlükler, adından da anlaşılacağı gibi şiir şair merkezli gerçekten de yılı / günü belirtilmemiş ancak 1’den 322’ye kadar numaralandırılmış günlüklerden oluşuyor. Hakikaten de günsüz günlükler. Epigrafların, anektodların, polemiklerin, yaşanmışlıkları tarihe düşürmelerin, dikkat çekilen yanlışlıkların, şiir uçlarının, şaire göz kırpan dizelerin, ölümlerin, anmalıkların bol bol paylaşıldığı günlükler. Okuyucusunu bulacaktır.

14.43

Uçmak Kuşu, Fuzuli’yle Matsuo Başo’yu (“Su Kasidesi”yle haiku duyarlılığını) bir potada eriten, sözü eksilterek yoğaltan bir şairin şiirlerinden oluşuyor.

Çocukluğu ana yurdu edinmiş bir şair Şahin Taş, az sözcükle şiire gidiyor. Kısa şiirlerin daha doğrusu haikuların özelliğiyle az sözcükle ve az dizayle söylenecekleri söyleme ustalığını yakalıyor. Sanki Behçet Necatigil’in: “Şiiri az kelimeyle kurmak, şiiri korumaktır.” sözünü kendisine ilke edinmiş, bu anlayışla yazıyor.

“çocukluk işte
elimizi kanına buladık
dutum”

Sağlam haikulardan oluşuyor *Uçmak Kuşu*. Okuyun derim.

Ayşe Şasa, 16 Haziran 2014, Şile

“Ölümden sonra ölümsüz hayat vardır

Bulutlar açılır güneş çıkar” Sezai Karakoç

En çok tanışmak ve ellerini öpmek istediğim iki kişiden biriydi Ayşe Şasa. Duydum ki yalan dünya üzerinden geçip rahmet-i rahmana kavuşmuş. “İnna lillahi ve inna ileyhi râciûn” Rabbim merhameti ile karşılaşın. Mekânı cennet olsun.

“Herkes geleceğe doğru hayal kurar; bense geçmişe doğru... Bir bahçeye yolculuk yapıyorum... Manolyalar, frenk üzümüleri, yıldız çiçekleri, çimenler; tam bir cennet bahçesi... Bir zamanlar; yani çocukluğumda öyle bir bahçenin ortasındaydım; ama o günlerde o nimetin şükürünü eda edebilme hassasiyetine sahip değildim. Şimdiki hâlimle; aklım ve gönülümle o güzel bahçeye dönüyorum... Çimenlerin üzerine seccademi serip şükür namazı kılıyorum. Bu benim geçmişe doğru yolculuğum, geçmişe dönük hayalim.” Ayşe Şasa, *Bir Ruh Macerası*